

DE AFGROND

Boek 4 – Het Verraad

Rolf Österberg

1

'Hoe is het mogelijk dat Shirah dacht dat zij de God Borsos kon manipuleren? Zij was toch eigenlijk geen Godin maar een sterveling die over negatieve Energie beschikte?'

'Druk je dat niet wat te eenvoudig uit? Wat is het grote verschil tussen Goden en Godinnen? Denk ook eens eraan hoe Shirah de Elf Valiant in haar macht kreeg. Je maakt vorderingen, maar je moet je meer op emoties tussen stervelingen en zelfs Goden concentreren. Daar vind je een antwoord op je vraag.'

Uit: "Vraagstellingen van een leerling", opgetekend door Larissa.

De spiegel liet haar de Gwargvrouwen zien die zich niet ver van de geïmproviseerde brug bevonden. Een groot aantal kinderen speelden in het water en ook enkele vrouwen stonden tot hun middel in de rivier. Opeens werden de kinderen en de vrouwen door mesvissen aangevallen. De kinderen schreeuwden van angst, het water kleurde rood. Paniekerig probeerden ze uit het water te komen, maar ook daar waren ze niet veilig. Een paar gators kwamen uit de rivier en doodden alle vrouwen en kinderen die ze te pakken konden krijgen. Leila wilde de blauwe hut zo snel mogelijk verlaten om te proberen de vrouwen en kinderen te redden, maar ze kreeg haar voeten niet van hun plaats. Waar was Marsa? Waarom hielp zij haar niet?

Het beeld vervaagde en de spiegel was weer beslagen. Leila veegde de tranen van haar wangen. Ze had er nu spijt van dat ze het Drakenboek had gebruikt. Ze had Marsa nog eens willen vragen hoe ze Shirah vanuit het noorden kon bestrijden; het eerdere antwoord van de Godin van de Zee had haar niet gerustgesteld. Misschien was er een andere oplossing en zou ze door Sandakar kunnen trekken in plaats van helemaal naar het noorden te gaan. Ze vroeg zich ook af hoeveel tijd ze zou verliezen als ze het advies van de Godin van de Zee opvolgde.

Ze had er geen idee van hoe lang ze in de hut was, maar opeens vormden zich woorden die door een onzichtbare hand op de beslagen spiegel werden geschreven: "Het leven van elk wezen dient een doel, ook dat van een dier. Het met Magie manipuleren ervan kan verstrekkende gevolgen hebben."

De zevende aanwijzing, ging het met een schok door Leila heen terwijl de letters langzaam uitzakten. Ze keek nog eens naar de deur, maar in de inktzwarte duisternis die daar heerste, bewoog niets. Met een zucht liep ze ernaartoe. Vreemd genoeg kostte dat nu geen enkele moeite terwijl ze zojuist haar benen niet van hun plaats had kunnen krijgen. Marsa was niet verschenen,

maar ze had wel de zevende aanwijzing ontvangen. Het was mogelijk dat de verschrikkelijke scène van de aanval op de Gwargvrouwen en hun kinderen slechts een beeld was dat haar moest helpen om de aanwijzing te begrijpen.

‘Leila!’ Met een paar stappen was Narija bij haar en sloeg haar armen om haar heen. ‘Wat is er gebeurd?’

Narija was de enige die Leila zag. Het vuur brandde niet langer en de zon stond al laag aan de hemel. ‘Waar zijn de anderen?’

‘Tun, Esmi en Xilan zijn naar de rivier gelopen omdat de vrouwen en kinderen begonnen te kriesen. Ze zijn daar al een hele tijd. Ik ben op advies van Esmi hier gebleven. Je bent bijna heel de dag weggeweest, ik was zo ongerust!’

De Gwargvrouwen en kinderen! Ze greep Narija bij de arm en zei dringend: ‘Kom, ik vertel iedereen later wel wat er in de blauwe hut is gebeurd!’

Ze trok Narija mee naar de rivier.

Esmi zag haar en kwam op een drafje naar haar toe.

‘De mesvissen en de gators hebben de vrouwen en kinderen aangevallen. Er zijn er zeker vijftig gedood en heel veel gewond. Ik heb geprobeerd de vrouwen te vertellen met welke planten zij een infectie tegen kunnen gaan en hoe die te gebruiken, maar ik dring niet tot ze door.’ Haar wanhopige gezichtsuitdrukking sprak boekdelen.

Leila holde achter Esmi aan naar de vrouwen en kinderen. Velen schreeuwden van de pijn. De vrouwen hadden de doden iets verder bij elkaar gelegd, terwijl sommigen verloren met wat planten in hun handen stonden zonder te begrijpen wat ermee te doen. Leila duwde de beelden uit haar geest en ging vlak voor de Gwargs staan. Een oneindig medelijden beving haar. Esmi stond naast haar terwijl Tun en Xilan met getrokken wapens niet ver van de brug stonden. Een gator lag dood voor hun voeten.

De leidster, met wie zij al eerder contact had gehad, maakte zich los uit de groep en hield een paar passen van haar verwijderd stil. Leila sloot haar ogen en probeerde door haar positieve Energie contact te maken. Na een paar pogingen lukte dat. Ze zag weer wat ze eerder in de spiegel had gezien en gelaten liet ze de beelden over zich heen komen. Maar daar bleef het niet bij. De Gwargvrouw kon de beelden van de vrouwen die kinderen hadden verloren overnemen en het verdriet dat ze op Leila overbracht, was onvoorstelbaar. Ze wankelde en Esmi pakte bij de arm. Ze kon zich niet herinneren dat ze zich ooit zo ellendig had gevoeld sinds San In haar had laten zien hoe de Zieneres in de burcht in Sandakar haar moeder had vermoord. Ze slikte en verdreef de beelden, waarna ze in de hersenen van de Gwarg de planten liet zien die sommigen in hun handen hadden en hoe die te gebruiken. In een opwelling

projecteerde ze het beeld dat zij en haar groep over de brug naar het westen trokken om uiteindelijk het Grote Water te bereiken. De projectie veroorzaakte bij de Gwargvrouw een soort radeloosheid. Die indruk kreeg ze tenminste, maar ze wist niet goed wat ze daarmee moest doen.

Leila trok zich uit de hersenen van de Gwarg terug, maar zag dat een dunne sliert haar impuls volgde. Dat bewees opnieuw dat deze Gwarg over negatieve Energie beschikte. Ze zorgde voor een schild om zich heen en de grijze sliert botste er tegenaan om daarna in het niets te verdwijnen. Met aandachtige blik keek ze naar de vrouw en zag in haar ogen iets van teleurstelling, maar ze was bang dat ze opnieuw in de troosteloze wereld terecht zou komen die haar bijna het leven had gekost.

‘Ik weet niet waarom ik zolang weg ben geweest’, hoorde Esmi Leila verzuchten nadat iedereen naar hun gezamenlijke plaats was teruggekeerd.

Tun had het vuur weer aangestoken en was bezig om voor wat eten te zorgen.

Gedachteloos speelde Leila met een takje en zei: ‘We moeten verder.’

Esmi monsterde haar. Haar onzekere blik sprak boekdelen.

‘Dan doen we dat’, reageerde ze vastbesloten. ‘Morgenochtend steken we de rivier over en vervolgen onze weg ten noorden van het Zwarte Meer. Mee eens?’ Ze keek de kring rond, op zoek naar instemming.

‘Volgen de Gwargs ons?’ vroeg Xilan met een frons in zijn voorhoofd.

Esmi voelde de afkeer van de Mordel waar het de Gwargvrouwen betrof. ‘Dat is niet onze beslissing. Laat dat aan Leila over’, zei ze zacht.

Nu mengde Narija zich in het gesprek. ‘Misschien is het beter dat ze hier blijven. Als Shirah...’

‘Narija, dat heb je me al een paar keer verteld. Als zij de sabeltand kan manipuleren, zijn we morgen ook allemaal dood’, onderbrak Leila haar scherp.

‘Maar...’

‘Ik weet niet of zij ons volgen, maar als ze dat doen, zal ik niet proberen om ze tegen te houden.’

‘Misschien kan Marsa ons helpen’, opperde Narija die zichtbaar van Leila’s uitval was geschrokken.

‘Daarom ben ik de blauwe hut binnengegaan, maar de Godin van de Zee is niet aan mij verschenen, zoals ik heb verteld’, reageerde Leila teleurgesteld.

Zonder veel interesse liet Borsos zijn gedachten over zijn noordelijke rijk gaan. Zijn gedachte ging voortdurend uit naar Leila. Hij moest haar overtuigen om zich bij hem te voegen. Zelfs de jacht in zijn schijnwereld en de vrouwen die hij

daar naar willekeur kon laten verschijnen, konden hem niet meer bekoren. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat hij, een god, zo door een sterveling in beslag werd genomen. Was het omdat zij ook de Hogepriesteres was en hij haar niet, zoals de meeste stervelingen, zijn wil op kon leggen? Nee, dat moest puur toeval zijn. Hij was vanaf het eerste moment dat hij haar had gezien, gefascineerd geraakt door haar onschuld en schoonheid. Maar ondanks al zijn pogingen had zij hem geen blik waardig gegund. Misschien had hij zich aan haar zijde moeten scharen toen ze in een dodelijke strijd met een overmacht aan Gwargs was verwickeld. Dat zou haar over de streep hebben kunnen trekken om hem naar zijn Droomwereld te volgen.

Plotseling bemerkte hij dat er zich een sterke bron van positieve Energie in zijn gebied ophield. Hij deed een poging om tot de Energiebron door te dringen, maar zijn impuls werd tot zijn niet geringe verbazing door een schild teruggekaatst. Hij kwam in actie en riep de Wittepriesteres op.

'Borsos', hoorde hij haar stem. Ze had zijn naam met meer respect dan de laatste keer uitgesproken.

'Wittepriesteres, wie houdt zich in mijn gebied op en schermt zijn aanwezigheid voor mij af?'

De priesteres zuchtte. Het kon alleen de oudste Sneeuwdraak zijn. Zij was door de Hogepriesteres op de hoogte gesteld dat er zich een Drakenmes in een van de grotten bevond, althans daar leek het op. Hoe het bericht uiteindelijk bij de oudste Sneeuwdraak terecht was gekomen, kon ze niet bevroeden. Ze aarzelde. Moest ze de God van het Noorden van de aanwezigheid van een Sneeuwdraak in zijn gebied op de hoogte stellen?

'Borsos, ik heb dat ook gevoeld, maar ik heb er geen verklaring voor. Ik beloof je dat ik zal proberen te ontdekken wie zich voor je afschermt.'

'Zou het Leila kunnen zijn?'

De Wittepriesteres fronste haar wenkbrauwen. Hoe kwam hij daar nu bij? Het leek wel of zijn stem hoopvol had geklonken.

'Nee, dat had ik gevoeld', zei ze hoewel ze wist dat die uitspraak op niets was gebaseerd. De Hogepriesteres zou heel gemakkelijk haar aanwezigheid waar dan ook op aarde, zelfs voor de Sneeuwdraken, kunnen afschermen. 'Kun je de matriarch opdracht geven om verder naar de Mistbergen te trekken? De mastodonten zijn daar nodig en...'

'Ik zal kijken wat ik kan doen', klonk het korzelig. En prompt werd het contact verbroken.

Dalarna schrok toen de oudste Sneeuwdraak niet ver voor haar landde. De soldaten van haar lijfwacht wezen vertwijfeld met hun bijlen naar het machtige dier terwijl de paarden zich luid hinnikend uit de voeten maakten. De sneeuw die door de landing van de draak als een wervelwind was opgestoken, dwarrelde neer en nu pas zag de Elf haar enorme omvang. Ze maakte een gebaar naar haar strijders, die hun strijdbijlen lieten zakken en met grote ogen naar de draak staarden.

‘Ga de grot binnen en breng de dolk naar buiten. Neem je strijders mee als die je daarbij moeten helpen. Zorg ervoor dat de dolk niet in het Font valt’, hoorde ze in haar geest. De stem van het magische dier klonk als een dof gerommel.

‘Ja, nu’, antwoordde Dalarna nerveus. Ze gaf een teken aan twee van haar strijders en zei: ‘De anderen kunnen de paarden gaan zoeken, maar kom niet met hen hier terug.’

Zonder een reactie af te wachten haastte ze zich naar de grot. Bij de ingang gaf ze de luitenant opdracht om twee toortsen aan te steken en even later stapten ze de gang binnen. Het duurde nog geen tien minuten voor ze bij het Font aankwamen. Dalarna raakte het water met een vingertop aan en direct daarop begon de dolk die erboven hing een zacht geel licht te verspreiden.

‘Kun je op de rand klimmen en de dolk pakken? Ik kan er niet bij.’ De commandant van haar lijfwacht keek haar onzeker aan en ze zei op geruststellende toon: ‘Ik kan me voorstellen dat je vrees voor de Magie hebt, maar dat is niet nodig. Als de dolk voor een van ons gevaarlijk was, zou de Sneeuwdraak niet hebben gevraagd om hem naar buiten te brengen.’

De Sandakar knikte. Aarzelend klom hij op de rand, stak zijn hand naar de dolk uit en pakte die vast. Op het moment dat hij deze aanraakte, doofde het gelige schijnsel. Hij liet zich van de rand zakken en overhandigde Dalarna het wapen.

‘Dank je.’

Dalarna liep achter een van de strijders met een toorts terug door de gang. Buiten strekte ze haar hand in de richting van de oudste Sneeuwdraak, die haar kop naar beneden bracht.

Isidor en Jagran reden met hun tweehonderd getrouwen langzaam verder naar het zuiden. Na het oversteken van een rivier hielden ze meer oostelijk aan tot ze bij lage heuvels kwamen.

‘Dit zijn de eerste uitlopers van een kleine formatie hoge bergen die je in de verte ziet. Dat weet ik van de verhalen die Sander vertelde. We zijn nog steeds

in zijn baronie. Volgens hem zijn de bergen de grens tussen het Verloren Bos en Sandakar.'

'Wat stel je voor?' vroeg Jagran. In zijn voormalige gebied bevonden zich alleen wat lage heuvels. De bergen die schril tegen de horizon afstaken, boezemden hem ontzag in.

De Ijsbaron haalde zijn schouders op. 'Ik begrijp van je dat Khahar en de kannibalen het Verloren Bos zijn ingetrokken. We zakken wat verder naar het zuiden af en rijden dan naar het oosten. We zien vanzelf of het Verloren Bos nog bestaat, niet?'

'Je bedoelt de bosrand waar niemand doorheen kan kijken?'

'Heb jij een beter idee?'

'Nee', zuchtte Jagran. 'Maar als het Khahar en de primitieven is gelukt om door het Verloren Bos te trekken, zal de Magie ervan waarschijnlijk zijn opgeheven. Dat zullen we, denk ik, over een dag of twee weten. Schuilen er hier gevaren?'

'Je bedoelt zo dicht bij de bergen? Geen idee, maar ik stel voor er een ruime bocht omheen te maken. We hebben echter een ander probleem. Als jouw idee dat Khahar en de Gwargs dwars door het Verloren Bos op weg naar Erdal zijn juist is, zijn ze daar misschien al aangekomen, of althans vlakbij. Dan lopen we achter hen aan en ik zou niet weten hoe we dan de strijd tegen hem aan kunnen gaan. Bovendien hebben we geen idee waar zich de Gwargs bevinden.'

'Dus?'

'Geduld en gezond verstand. We steken het Verloren Bos door en komen dan ten westen van de Mistbergen uit. Dan zien we wel.'

'Ja, maar...' begon Jagran. Hij schudde zijn hoofd terwijl hij een blok hout op het vuur gooide, dat rokend vlam vatte. Isidor had gelijk. Ze liepen achter de feiten aan en waren waarschijnlijk niet in staat om Khahar aan te vallen voor hij en de horde halfmensen in Erdal aankwamen. 'We hebben veel te veel tijd verloren', zei hij chagrijnig.

'Dat was onvermijdelijk.'

'Goed, naar het Verloren Bos.' Jagran pakte de beker wijn aan en nam een slok. Hij had zich de strijd tegen de verrader heel anders voorgesteld.

'Kapitein!'

Bahdol liep gebukt naar voren en ging naast de beide verkenners liggen. Een van hen wees naar een stofwolk die langzaam dichterbij kwam.

'Birra?' vroeg de kapitein.

‘Ja. Een van onze patrouilles heeft hem en zeven soldaten met twee huifkarren een week geleden ’s morgens de burcht zien verlaten. Daarna is de patrouille teruggekeerd.’

‘Waar heeft hij al die tijd doorgebracht? Ik schat dat het vanaf deze plaats zeker niet langer dan vijf dagen rijden naar de burcht is, zelfs met twee karren.’

‘Misschien kunnen we hem dat vragen’, merkte een sergeant die naast hem lag grimmig op.

‘Dat ben ik zeker van plan. Zoek een betere opstelling en zorg dat Birra en zijn meelopers je niet zien. We leggen ongeveer een kilometer van hier een hinderlaag.’

De kapitein kroop terug tot hij uit het zicht van de naderende groep was en liep naar zijn paard.

De zon had nog maar net haar hoogste punt bereikt toen Birra in de hinderlaag reed. Voor de neef van Khahar zich kon realiseren wat er aan de hand was, stonden er veertig Sandakar om hem en zijn groep heen.

Birra was de eerste die de stilte verbrak. ‘Wie zijn jullie? Waar komen jullie vandaan? Zijn jullie gedeserteerd?’

Hij was nauwelijks uitgesproken of Bahdol, die zich wat achteraf had opgesteld, kwam naar voren.

‘Birra, ik weet niet of je me kent, maar ik heb je wel eens in de burcht gezien waar je – om voor mij onbegrijpelijke redenen – vrij kon rondlopen in plaats van in de diepste kerker weg te rotten. Ik ben kapitein Bahdol, eerste kapitein van baron Aamir die door de Gwargs is afgeslacht. Weet je waarom dat is gebeurd?’

Khahars neef werd een slag bleker. ‘Dat was Khahars idee. Ik heb getracht om hem op andere gedachten te brengen maar...’

Bahdol stak zijn hand op. ‘Zwijg! Ik wil geen enkele leugen meer horen. Waar ben je op weg naartoe?’

‘Eh... Ik ben belast met het innen van de belastingen.’

‘Die door Khahar of jou nu zo hoog zijn dat de onderdanen omkomen van de honger’, zei de kapitein met verachting in zijn stem. ‘Sergeant, onderzoek wat er zich in de huifkarren bevindt.’

‘Weet je wel waar je mee bezig bent?’ vroeg Birra die zijn arrogantie had teruggevonden. ‘Als Khahar...’

Verder kwam hij niet. Op een enkel handgebaar van Bahdol reden zes strijders naar Khahars neef. Eén strijder sloeg hem met de vlakke kant van de bijl uit het zadel waarna de overigen afstapten. Ze dwongen Birra op zijn buik op de grond en bonden zijn handen achter zijn rug.

De overige mannen die Birra vergezelden, keken verschrikt naar wat er zich voor hen afspeelde. Iemand greep naar zijn strijdbijl, maar liet die in de schede op zijn rug toen Bahdol met zijn zwaard naar hem wees.

‘Birra zal na een proces door mij worden berecht. Jullie zullen als getuigen van zijn wandaden optreden en ieder die zich ook schuldig aan verkrachting of moord heeft gemaakt, wacht eenzelfde lot. De anderen zal ik later over beslissen.’

Een van de aangesprokenen gaf na de laatste woorden van de kapitein zijn paard de sporen en probeerde te vluchten. Een aantal van Bahdols strijders zette de achtervolging in.

‘Dood hem!’ riep de kapitein koud.

‘Kapitein!’ De sergeant wees naar de karren waarvan de zeilen aan de achterkant waren opengeslagen.

Bahdol reed naar hem toe en toen hij zag wat er zich in de beide karren bevond, moest hij zich beheersen om op dat moment niet terug naar Birra te gaan en een einde aan zijn miserabele leven te maken.

De stoet met Gwargs zette zich in beweging. Zarava bevond zich in de achterhoede en liet haar nieuw benoemde legeraanvoerder Lali de opmars leiden. Naast haar liep de Elf Arlan met gebogen hoofd te midden van zes onbewapende vrouwen aan koorden mee. Aanvankelijk had hij niet mee willen werken, maar nadat zij de worm in zijn hersenen wat had geactiveerd, had hij zijn verzet opgegeven. Zarava vroeg zich af wat Shirah met hem voorhad. Vlak achter haar zat het kind met de blonde haren op een soort slee die door een aantal Gwargvrouwen werd getrokken. Shirah had meermaals benadrukt dat het meisje belangrijk was en dat zij ten koste van alles moest worden beschermd.

Twee dagen later hoorde zij laat in de middag geschreeuw. Haar lijfwacht kwam dichterbij haar toe en vormde een levend schild om haar heen. Even later stond Lali hijgend voor haar.

‘Meesteres, we worden door onze vijanden met pijlen aangevallen’, zei ze en wees naar het noorden. ‘Ik stel voor dieper de bossen in te trekken zodat zij ons niet langer kunnen zien.’

‘Doe dat en laat de strijders elke vijand vernietigen die zich in het bos waagt. Bescherm de Elf en het kind.’

Zarava begreep waar het de Elfen om te doen was. Zij wilden proberen hun gevangene onder bescherming van de duisternis te redden, maar dat zou hun nooit lukken. Morgen zou zij de driehonderd Gwargs ontmoeten die zich zouden aansluiten. Zo kon zij met een formidabele strijdmacht van ongeveer

vijftienhonderd kannibalen de strijd tegen de Elfen en hun geallieerden tegemoet zien.

‘De primitieven verlaten hun gebied en zijn in een zuidwestelijke richting getrokken.’ Moraiana liet zich na haar nachtelijke verkenning op een bank in Herons onderkomen zakken. Het gebrek aan slaap begon aan haar te knagen.

‘Wat is je conclusie?’

Dankbaar nam Moraiana een kop thee aan die een Elf binnenbracht.

‘Om de een of andere reden vallen zij ons niet vanuit hun eerdere stelling aan’, antwoordde ze. ‘Tactiek?’

‘Ze weten dat zij zware verliezen lijden als zij zich omhoog moeten vechten en zijn zich van de versterkingen voor onze verdedigende opstelling bewust. Daar trekken ze omheen en zullen op een gegeven moment naar het noorden afbuigen met het doel Erdal binnen te trekken. Maar ook dat zal hun heel veel kosten. Enig idee hoeveel Gwargs de primitief in de cape van sabeltandbont aanvoert?’

‘Duizend? Meer? Minder?’ Ze schudde moedeloos het hoofd.

‘Waarbij Arlan, als hij nog leeft. Ik laat een klein detachement hier en volg op afstand de Gwargs. We laten hen met onze pijlen kennismaken.’

‘Wil dat zeggen dat je ook de bossen in wilt trekken?’

‘Nee, of er moet zich een kans voordoen om een groep van hen te vernietigen.’

‘Ik denk dat we eigen verliezen ten koste van alles moeten voorkomen, Heron. Misschien is het beter om evenwijdig aan hen te blijven en een geïmproviseerde verdediging in te richten op het moment dat zij naar de grens met Erdal oprukken.’

‘Goed, ik zal een klein detachement boogschutters de achtervolging op de Gwargs in laten zetten met de opdracht om de kannibalen zoveel mogelijk verliezen toe te brengen. Ga morgen met een aantal verkenners verder naar het noordoosten en zoek een plaats waar het terrein in ons voordeel is.’

‘Val aan!’

Met een bloedstollend geschreeuw begaven de Gwargs zich voorwaarts en klommen over de grote rotsblokken die overal aan de voet van de bergen lagen. Zorc zat op zijn paard en keek vanaf een verhoging in het terrein naar zijn soldaten die geen enkele angst voor de majestueuze bergen toonden, hoewel ze die nog nooit eerder hadden gezien. Misschien dat hun verlangen naar vers vlees daarbij een rol speelde.

Nog geen minuut later daalde er een sluierachtige nevel over de Mistbergen neer. Hij kon de primitieven voor een deel niet meer zien. Suru, dacht hij. De poging om zijn halfmensen aan het zicht van hun vijanden te onttrekken, was hem echter maar deels gelukt. Zorc vroeg zich bezorgd af hoeveel van zijn krijgers het onderspit tegen de Elfen zouden delven, die zich zeker op de aanval hadden voorbereid. Maar daar kon hij nu niets meer aan veranderen.

Samur reed achter zijn strijders aan. Velen reden er morrend langzaam naar voren. De voorbeelden die hij en zijn ondervragers die morgen hadden gesteld, hadden de doorslag gegeven om hem te gehoorzamen. Hij schatte dat de helft van de vijfhonderd strijders hem niet loyaal gezind was, maar dat zou hopelijk verbeteren op het moment dat de Elfen geknield voor hen zaten en zij naar hartenlust konden plunderen. Daarna zou hij er persoonlijk voor zorgen dat iedere overgebleven Elf de Afgrond in werd gedreven.

Op het moment dat de eersten de voet van de Mistbergen bereikten, stegen ze van hun paarden en liepen met een pijl gereed om af te vuren naar de massieve, hier en daar loodrecht oprijzende bergen. Ze waren nauwelijks over de eerste rotsblokken geklommen of een lichte nevel daalde over de Mistbergen neer. Die belemmerde het zicht van zijn boogschutters enigszins, maar dat gold ook voor de Elfen. De aanval was begonnen en hij kon niet wachten voor hij de eerste Elf met zijn Magie een langzame dood kon laten sterven.

Khahar volgde zijn troepen, die een brede linie vormden, naar de uitlopers van de bergen die grimmig voor hem opdoemden. De steile wanden hadden iets ongenaakbaars. Sommige toppen waren met sneeuw bedekt. De Mistbergen leken bijna ontoegankelijk en dat gaf hem een slecht gevoel. Voor de linie uit liepen vijftig dissidenten die met pijl en boog waren uitgerust, waar zij amper mee om konden gaan. Daarmee was hun lot bezegeld en alweer een probleem opgelost. Maar hij had het gevoel dat het niet bij dat verlies zou blijven.

‘Afstijgen’, riep een van zijn baronnen die hij legeraanvoerder had gemaakt.

De nog maar kort geleden benoemde officieren waren waardeloos. De meesten konden geen leiding geven terwijl de oud-onderofficieren die hij had bevorderd, hem ook bitter hadden teleurgesteld. Het leek wel of zij de promotie niet waardeerden en er niets voor voelden om in de strijd voorop te gaan.

Hij liet zich uit het zadel glijden en begon te lopen. Hij was net voorbij de eerste toen er een lichte nevel neerdaalde over de Mistbergen. Suru had zijn advies ter harte genomen en hij grijsde. Dat zou de nodige levens sparen omdat de Elfen hun aanvallers pas gewaar zouden worden als het te laat was. Niemand kon een Sandakar met een dubbelgeslepen strijdbijl weerstaan.

Marsa zat in de schaduw van enkele wuivende palmen en maakte een teken naar een aantal roze tuimelaars die direct uit het water sprongen als teken dat zij haar hadden begrepen. Haar geest verliet haar lichaam en ze gleed langzaam over het deel van de aarde dat vroeger aan San In had behoord.

Plotseling voelde ze de roep van de Hoge priesteres die het Drakenboek had gebruikt om de blauwe hut binnen te gaan. Ook al kostte het haar niet veel Energie, ze wilde nu niet aan Leila verschijnen. De jonge vrouw moest gaan beseffen dat zij de strijd met Shirah moest voeren. Ze besloot haar dat duidelijk te maken en vervelde een paar woorden. Het werd ook tijd om haar de zevende aanwijzing te laten zien die ze, in combinatie met de beelden die ze in de spiegel zou zien, gemakkelijk kon verklaren.

Maar wat was er bij deze Hoge priesteres gemakkelijk? Haar blik gleed verder en ze zag tot haar voldoening dat Orvan uiteindelijk Tess had gevonden. De Sandakar had zich omgeven met een paar Mordels en ook de makaken waren bij hem in de buurt. De Elfenkat zou er alles aan doen om haar meesteres te bereiken, maar dat zou betekenen dat ook Orvan Leila weer zou zien en ze kon de gevolgen daarvan nog niet inschatten. Het was beter om die ontmoeting zo lang mogelijk uit te stellen.

Haar blik gleed verder en ze ontdekte een sterke bron van negatieve Energie. Marsa schrok. De Godin van het Kwaad had in korte tijd veel positieve Energie in negatieve omgezet en dat maakte haar sterk. Als Shirah zou ontdekken dat zij haar lichaam had verlaten, zou een aanval op haar transparante vorm rampzalige gevolgen kunnen hebben. Marsa verwijderde zich van die plek en nam zich voor om later de steenarenden te vragen wat er zich in Shirahs omgeving afspeelde. Ze gleed verder en kwam uit aan de zuidgrens van Erdal waar zich ook een zwakke vorm van zowel positieve als negatieve Energie bevond. Ook daar waren de Gwargs in beweging, maar haar grootste zorg was de massale aanval die door de troepen van Shirah bij de Mistbergen op Erdal in gang was gezet. Ze zag nu voor het eerst hoeveel soldaten de Godin van het Kwade had ingezet. Ze liet haar impuls naar de nevel uitgaan die in het noorden van de bergen veel dichtter was en merkte dat die niet natuurlijk was ontstaan. Suru of Shirah, dacht ze minachtend. Ze besloot haar Energie te gebruiken om de Godin van het Kwaad zoveel mogelijk dwars te zitten, ook al was Erdal verloren. Ze wees met haar blauwe staaf naar de nevel, die compleet verdween. Het laatste dat ze hoorde voor zij naar haar lichaam terugkeerde, was de woedende schreeuw van de God van het Vuur.

‘Wat nu?’ vroeg Dongor aan Jantha. Orvan en de Mordels Watanan en Xartan waren vertrokken. ‘Wanneer wil je naar Sahemo rijden om daar paarden voor de vrouwen te vinden?’

‘We gaan nu. Niemand zal ons een strobreed in de weg leggen, ook omdat ik verwacht dat er zich zo goed als geen strijders meer in Sahemo bevinden.’

‘En daarna?’

‘Dat is het probleem. We hebben nog een handvol strijders over omdat ik een paar Mordels als beveiliging met de vrouwen naar het Warme Land moet sturen en ik verwacht niemand van hen terug. Voor mijn gevoel zijn zij daar ook harder nodig dan hier. Achter Khahar aanrijden heeft geen zin omdat hij zich waarschijnlijk al met zijn horde dicht bij of in de Mistbergen bevindt.’

‘Ik denk er niet aan om de verrader zijn gang te laten gaan’, zei Dongor koppig.

‘Mijn voorstel is om vanuit Sahemo naar het noordoosten door te steken en daar ergens het Verloren Bos te verlaten. We komen dan in een gebied dat niemand van ons kent. We kunnen de strijd in Erdal niet meer beïnvloeden. Naar het zuidwesten trekken heeft geen zin omdat we dan tegen de Gwargs aanlopen en het enige dat we dan kunnen doen, is vluchten.’

‘En naar het noordoosten?’

‘Baron, als Erdal valt, trekken de barbaren naar het noorden. Daar wordt de oorlog uiteindelijk beslist. Daar wonen volgens de geschiedzangers Trollen en Gnomen en ik denk niet dat die zich zomaar over zullen geven. Ik stel voor om daarheen te rijden.’

Mistroostig dacht Dongor na. Misschien had hij toch met Tilsam naar Sandakar terug moeten keren.

‘Fabiana, we kunnen vandaag niet verder. De Hogepriesteres is doodziek en niet in staat om op een paard te zitten.’

Fabiana keek Valiant onverschillig aan en snoof: ‘Doodziek? Wel, dan zal ik een slee laten maken die door een paard zal worden getrokken. We moeten verder.’

‘Hoe durf je dat zelfs maar voor te stellen!’ Valiant sprak zo hard, dat Ebli en Parlin, die niet ver van hen stonden, opkeken. ‘We wachten tot zij zich beter voelt.’

Zonder haar beslissing af te wachten, liep hij van haar vandaan.

Fabiana zuchtte. Ergens deed het er niet meer toe. Ze hadden al dagen geleden bij Dania aan kunnen komen, maar iedere keer was het vooral Leila, of wie zij ook was, die ervoor zorgde dat zij niet verder trokken. Maar waarom, vroeg ze zich voor de zoveelste keer af. En hoe was het mogelijk dat zij zo

gemakkelijk de ondervrager en later de Gwargs met haar negatieve Energie had beïnvloed? Ze liep naar Ebli, Parlin en Zil en legde hun de situatie uit.

‘Nog langer hier blijven?’ vroeg de Gnoom geïrriteerd. ‘We zijn al dagenlang door haar opgehouden. Ik denk eraan om alleen verder te trekken.’

‘Zil, denk na. We zijn zojuist tegen een paar honderd kannibalen aangereden. Als jou dat met je paar Gnomen overkomt, verdwijnt je dezelfde dag nog in hun kookpotten’, zei Ebli.

‘Goed, nog een dag’, mokte de luitenant en verdween naar zijn manschappen.

‘Parlin, kun je de kaagbehandelaar vragen om de vogel in te zetten? Ik wil vanaf hier in één rechte lijn naar het kasteel in Erdal rijden.’

De officier knikte. ‘De kaag vliegt uren per dag hoog boven ons en dat heeft te maken met de gemoedstoestand van de vogel. Iets brengt hem uit zijn evenwicht, heeft de behandelaar mij uitgelegd. Ik zal kijken wat ik kan doen.’

Niet één, maar twee dagen later gaf Shirah te kennen dat zij zich stukken beter voelde.

‘Ik ben echt blij dat je zo goed voor me hebt gezorgd en ik rammel van de honger’, zei ze tegen Valiant die ze de afgelopen nacht in een droom zijn seksuele pleziertje had gegund. ‘Kunnen we vandaag verder?’

‘Hogepriesteres, je ziet er weer stralend uit. Ik zal Marin vragen om je wat eten te brengen en Fabiana informeren.’

‘Dank je, Valiant. Ik denk dat wij in de toekomst nog heel veel zullen samenwerken’, sprak Shirah warm. Ik zal toekijken hoe je door mijn Gwargs wordt geslacht en daarna in hun kookpotten verdwijnt, dacht ze met een glimlach. Misschien eet ik zelfs een stukje mee.

Tess liet haar gedachten naar Leila gaan, maar hoe ze zich ook inspande, ze kon haar niet bereiken. Toch zou dat nu mogelijk moeten zijn; ze was immers zo goed als helemaal aangesterkt. Waarom kreeg ze geen contact met haar? De Rodepriesteres had haar verboden om met haar te spreken, zoals ze dat met Orvan deed, maar toen was zij nog bij Tininha en die tijd lag nu ver achter haar. Of was haar meesteres op weg geweest naar Dania en had Shirah haar in haar klauwen gekregen? Tess huiverde als ze aan de pijn in haar hersenen dacht die de Godin van het Kwaad haar had bezorgd. Wie had haar uiteindelijk gered? San In? Marsa? Of was het allemaal toeval geweest dat de mesvissen haar niet hadden verscheurd toen ze in het water was beland? Lydia was zeker dood. Hoe was het toch mogelijk dat zij, een Elfenkat, er vroeger nooit aan gedacht had dat Tininha niet was voor wie ze zich had uitgegeven?

Orvan had haar een paar keer voorgesteld om te vertrekken en hem ze tot geduld gemaand. Als bescherming had ze de steekwespen gemanipuleerd, die nu niet zo ver van haar bij duizenden in een boom hingen. Maar nu was ze voldoende aangesterkt.

‘Orvan, we vertrekken als de zon opkomt’, sprak ze in zijn geest.

De Sandakar kwam uit zijn onderkomen. Hij maakte de Mordels wakker en begon met het afbreken van zijn tent.

Een uur later had ze wat gegeten en toilet gemaakt. Ze liep naar Orvan. Brutus, die naast hem zat, trok zijn lippen iets op en liet zijn tanden zien, maar de hond kwam niet van zijn plaats. Naast hem zaten de twee Mordels die met grote ogen naar haar keken. Iedereen was gereed om te vertrekken.

Orvan pakte Brutus bij zijn halsband en zei streng: ‘Laat de kat met rust.’

‘Orvan, weet je waar de Hoge priesteres zich bevindt? Heeft een van de Sneeuwdraken je dat ooit gezegd?’

‘Nee, de Rode Sneeuwdraak heeft me haar laten zien. Ze was in gezelschap van een Zwarte Piraat en nog drie stervelingen. Ik heb toen ook een sabeltand gezien.’

‘Beschrijf de drie personen.’

Orvans beschrijving stelde haar enigszins gerust. Vooral Esmi's aanwezigheid bij haar meesteres gaf haar een goed gevoel. Maar waar bevond Leila zich? Als de Hoge priesteres tot de conclusie kwam dat zij Dania niet kon bereiken, waar kon ze dan heen?

De strijd met Shirah aangaan was onmogelijk. Moest ze dus toch naar het zuiden gaan, omdat Leila daar zou blijven? Niet waarschijnlijk. En wie leidde haar meesteres?

Dat alles ging in een flits door haar heen terwijl Orvan en de Mordels haar gespannen opnamen.

‘We steken de rivier over waar dat mogelijk is en trekken naar het westen’, besloot ze.

‘Maar...’

‘Hoe verder we naar het zuiden gaan, des te kleiner de kans dat we de steeds breder wordende rivier over kunnen steken. We gaan terug naar de plaats waar jullie aan deze kant van de rivier zijn gekomen. De makaken zullen ons leiden.’

‘Tess, Leila is...’

‘Verlies geen tijd, Sandakar’, onderbrak zij hem terwijl ze haar gedachten naar de leider van de dieren uit liet gaan. Niet veel later gaf de makaak een schreeuw en verdween in noordelijke richting.

‘Wat heeft de kat je toevertrouwd?’ vroeg Watanan.

Orvan vertelde wat Tess hem had gezegd en eindigde somber: ‘Ik begrijp er niets van en vraag me af of Tess weet wat ze doet.’

‘Orvan, heb vertrouwen. Laat je twijfel niet de overhand krijgen. Je bent slechts een klein onderdeel van een strijd waarin Magie een belangrijke rol speelt. Xartan en ik volgen je.’

Even later gingen ze op weg. Voorop reed Xartan, daarna Orvan met Tess voor zich op het paard, en als laatste Watanan. Tot Orvans verbazing duldde Axal de aanwezigheid van Tess op zijn rug zonder het minste teken van onrust. Brutus keek nog steeds wantrouwend naar de kat, maar liet zijn tanden niet meer zien.

En zo waren ze op weg naar de plaats waar ze eerder de rivier waren overgestoken. De kans om binnenkort Leila weer te zien, slonk met de dag. Orvan had geen idee waar Tess hen heen wilde leiden. Hij keek naar het Drakenmes op zijn heup en speelde met de gedachte om te proberen de Rode Sneeuwdraak op te roepen, maar zij had hem gewaarschuwd dat de eigenaar zelf zou kunnen verschijnen en dan was hij zijn leven niet langer zeker. Ineens beseftte hij dat hij met geen woord over de dolk met Tess had gerept. Dat zou hij alsnog doen zo gauw de gelegenheid zich voordeed.

2

‘De slag in de Mistbergen is een zwarte bladzijde in de geschiedenis van ons volk en vele namen zijn voor eeuwig verloren gegaan. Onze helden hadden een beter lot verdiend. Maar het siert ons niet de Elfen van gebrek aan moed te beschuldigen. Onze strijdmethoden zijn tijdens de campagne nooit op elkaar afgestemd. Dat is ook deels onze schuld.’

Uit: “Het onmogelijke Verbond”, waarschijnlijk geschreven door Dini-YY-Gor, kleindochter van de leider der Gnomen en Eerste Jager.

Binnensmonds vloekend tuurde Urs door de mist naar beneden in een poging de aanvallers te ontdekken. Ten zuiden van hem hoorde hij vaag het geschreeuw van de kannibalen die met een paar groepen van zijn strijders te maken zouden krijgen. Hij was er nu ook van overtuigd dat de beide Mordelofficieren gelijk hadden. Hoewel hun opstellingen goed waren gekozen, zou een deel van de hordes zo goed als geen tegenstand ondervinden en zonder veel problemen door de Mistbergen kunnen trekken. Naast hem lag Miraj, de Mordelluitenant.

‘Heb je enig idee wie zich daar bevinden?’ vroeg hij en wees met zijn zwaard naar de uitlopers van de bergen. ‘Ik zag er wat beweging, maar opeens stak de mist op. Magie?’

Miraj haalde zijn schouders op. ‘We bevinden ons in de Mistbergen, de naam zegt genoeg. Volgens mij vallen de Gwargs veel zuidelijker aan. Dat wil zeggen dat we met de Sandakar of met Samur te maken krijgen.’

‘Ik heb meer informatie nodig’, zei Urs ongerust en stond op. ‘Ik ga met een paar strijders verder naar voren en...’

Snel liet hij zich weer zakken. De mist was als bij toverslag verdwenen en hij zag de eerste aanvallers die omzichtig een weg tussen de rotsblokken zochten.

‘Samur. Hij probeert zijn soldaten tot grotere spoed te manen, maar slaagt daar niet in. Als ze zo verder gaan, duurt het nog zeker een uur voor ze binnen het bereik van onze bogen komen.’

‘Blijf hier. Ik laat de helft van mijn groep achter en trek verder naar het zuiden waar de Gwargs waarschijnlijk aanvallen. Ik denk dat die sneller voorwaarts gaan en ben bang dat we in de tang worden genomen.’ Zonder een reactie af te wachten, stond hij op en vertrok met zijn strijders.

Het zal allemaal weinig uitmaken, dacht Miraj. Hij tuurde naar de aanvallers die langzaam voorwaarts gingen. De Gwargs en de Sandakar zouden ongetwijfeld sneller doorstoten. Zijn handvol strijders en hij zaten als ratten in de val. Hij stond op en liep naar Abir die op de flank van de groep Mordels en een aantal Gnomen lag.

‘Dit gaat helemaal fout’, begon hij en informeerde zijn collega wat hij dacht.

‘Dat had ik ook al opgemerkt. De Mordels zijn verdeeld. Ik denk dat Samur zijn meest recalcitrante strijders de spits af laat bijten. Die zijn echter niet van plan om zich te haasten. Luister, ik stel het volgende voor...’

‘Ondervragers, sneller’, schreeuwde Samur. ‘Het tempo moet omhoog! Misschien bevindt er zich geen enkele Elf voor ons.’

‘Of een heel regiment’, riep een van de strijders voor hem terug.

‘Stel meer voorbeelden’, zei Samur en wees met zijn hand naar twee ondervragers die zich achter de spits ophielden.

Het probleem was dat zij hun slachtoffers enige tijd moesten kunnen zien terwijl ze zelf in een soort trance moesten geraken. Dat maakte hen kwetsbaar. De twintig tot dertig Mordels voor hen bevonden zich tussen de rotsblokken en waren niet lang genoeg zichtbaar om door hun Magie te worden uitgeschakeld. Een van de ondervragers stak zijn handen naar voren en liep langzaam verder, maar nog geen tien seconden later greep hij naar zijn keel. Een pijl stak er

dwars doorheen. Rochelend viel hij op de grond waar hij badend in zijn bloed stierf.

Geschrokken keek Samur naar de Mistbergen. Hij zag enkele figuren die, zonder zich te haasten, van de verhoging voor hem naar beneden kwamen.

‘Daar! Schiet ze neer!’

De strijders naast hem reageerden vertwijfeld. De afstand tot de personen die hen naderden was nog veel te groot om er een schot aan te wagen. De ondervrager was dus door een van de strijders van de spits doodgeschoten, een Mordel die hem niet trouw was. Dit eiste maatregelen.

‘Ondervragers, wij trekken niet verder’, hoorde Samur een van de recalcitrante Mordels roepen. ‘Elke ondervrager die dichterbij komt, zullen we neerschieten.’

‘Gehoorzaam, of ik zal ervoor zorgen dat jullie de slaven van de God van het Vuur worden!’

Het bleef stil voor hem. Samur hoorde vaag de oorlogskreten van de Sandakar ten noorden van hem en het geschreeuw van de Gwargs in het zuiden. Zij waren misschien al in een gevecht gewikkeld, maar hij was niet in staat om zijn troepen op dit moment te mobiliseren. Ik had de verraders eerder moeten uitschakelen, dacht hij. Hoe kon hij dit aan Suru uitleggen? Het zweet brak hem uit als hij eraan dacht dat hij de God van het Vuur spoedig tegen zou komen.

Abir en Jantha waren buiten het zicht van Samur en zijn strijders wat naar beneden afgedaald en hadden een opstelling ingenomen. Voorzichtig tuurden ze over de rand en zagen schuin onder hen een tiental Mordels die met de bogen in de aanslag in de richting van Samur keken. De rest van de Mordels lag her en der verspreid achter kleinere en grotere rotsblokken. Niet ver van Samur lag een ondervrager in een grote plas bloed.

‘Ha, een opstand, eindelijk!’ Abir pakte een steen en gooide die te midden van de mannen onder hem. Een van hen keek verbaasd op en riep iets tegen de rest. Abir liep naar de rand van de wat overhangende rotsformatie en Miraj wist niets beter te doen dan naast hem te gaan staan.

‘Mordels, gehoorzaam Samur en zijn verraders niet langer. Keer terug naar Sahoma, of kom naar ons toe. Wij strijden tegen de kannibalen en de roodharige barbaren die door ons land zijn getrokken.’

‘Schiet hen neer!’ schreeuwde Samur met overslaande stem. ‘Vijf goudstukken voor degene die een van de verraders uitschakelt!’

Er werd hier en daar aarzelend een boog gespannen, maar onder druk van andere strijders, die helemaal klaar waren met Samur, lieten ze hun pijlen niet vertrekken.